

PETR SKYBSKÝ

ATLAS

POHÁDEK

„Vážení malí čtenáři i čtenářky, zde je Atlas Pohádek, různých pohádek o zvířátkách, o lidech a doufám, že se vám budou opravdu líbit. Ve světě pohádek vždy bývá, že dobro vítězí nad zlem a v tomto Atlase Pohádek to bude zrovna tak. Přeji vám příjemnou četbu.“

1. Pohádka - Selka a kouzelná lampa...

Byla jednou jedna selka, jmenovala se Karla, moc peněz neměla, byla vdovou a vychovávala dvě děti, hočičku a chlapečka. Bydlela v jedné malé vesnici v Čechách, ve které panoval lakomý kníže. Karla byla nejchudší ze všech sousedství, živila se práci na poli, své děti nechávala hlídat jednou stařenkou, která už nemohla pracovat na panském poli. Ve vesnici se vyprávělo, že poblíž této vesnice je zakopaná kouzelná lampa, ale nikdy se nenašla, ostatní věřili, že je to jen pověra. Jednoho dne selka vyšla ze svého stavení, vzala si z kůlny motyku, hrábě a šla pracovat na panské pole. Dorazila na své místo, tam na ní čekaly další pracující ženy, které obdělávaly panské pole a žertovaly. K nim přistoupil jeden voják a napomenul je: „Tak holky, chopte se práce! Brambory ještě dnes budou zasazené! A jestli práce nebude dnes hotová, čeká vás bičování!“ „To se lehkou mluví, ozvala se selka Karla, : když vojáci nepracují! Kníže je velice lakomý, jen nám zvyšuje daně a nám málo platí za robotu!“ „Mlč, napomenul jí voják, : jsi obyčejná hloupá selka a ty budeš poslouchat! Ještě něco řekneš, vyhodím tě z roboty a ještě dostaneš deset ran bičem!“ Selka Karla dostala z něho strach a už se začínala věnovat práci na poli. Rolníci i rolnice pracovali od svitu do mrku, byli hrozně unavení a měli málo peněz a vykonávali těžkou práci. Selka kopala motykou do mělké půdy a na něco tvrdého narazila, kopala ze všech sil, něco pak vytáhla a schovala si to pod zástěru. Pak pokračovala v sázení brambor.

Začínalo se už stmívat, voják přišel k nim a oznámil: „Konec panské roboty, jděte domů a zítra ráno zase tady!“ Všichni jen přikývli a odcházeli do svých domovů. Selka Karla přišla domů a poděkovala stařence: „Děkuji, že jsi mi pohlídala mé děti, vážím si toho. Co bych si bez tebe počala?“ „Neděkuj, usmála se, : ráda pro tebe něco udělám. Člověk má stále pracovat tak dlouho, dokud mu Bůh dovolí, pak se odebere na svět boží a bude chválit boží vládu. Tam zvíťezí spravedlnost. Jsem už dost stará a nakláním se už pomalu ke hrobu.“ „Tohle neříkej, usmála se selka Karla, : ty máš ještě čas. Hele, co jsem našla!“ „Co to je?“ Ptala se jí stařenka. „Nějaká lampa, nebo co.“ Stařenka se na tu lampu podívala, splaskla ruce a zvolala: „Karlo, víš, co to je?“ „Ne.“ „Tohle je kouzelná lampa! Ten její popis sedí a znám to z vyprávění!“ „Ale prosím tě, smála se selka, : to jsou jenom pověry.“ „Zkus jí vyčistit a uvidíš, jaké se budou dít věci!“ Selka jí poslechla, ale moc tomu nevěřila. Vyčistila špinavou lampu a

skutečně se začínaly dít divné věci. Lampa se zničehonic rozzářila, celou světnici zaplnil dým, po něm se objevil muž v turbanu, který se jí tázá: „Jaké máte přání, má paní?“ Selka nebyla schopná slova, stála na jednom místě, jakoby byla celá zkamenělá.

„Jaké máte přání, má paní?“ Ptal se jí podruhé muž v turbanu. „Kdo jste a co si žádáte, pane?“ Ptala se jej, neodvážila se mu tykat. „Jsem Jin, má paní. Našla jste lampu, vyčistila jí a já jsem vašim služebníkem. Já vám náležím a já vám vyplním každé přání.“ Selka se z toho vzpamatovala a vyslovila své přání: „Dobře, tak já si přeji, abych měla dost peněz, abych uživila sebe i své děti a stařenku.“ Stařenka se usmála a pravila: „Karlo, přej si, aby všichni lidé z vesnice měli dost peněz, nebudeš litovat.“

Selka poslechla stařenku a vyslovila své přání. V celé vesnici ovládly výkřiky radosti a údivu. Selka Karla byla ráda, že něco udělala pro lidi z celé vesnice, hrálo jí na srdci, že už nebudou trpět nouzí a bidou. Jin byl spokojený, neboť se dostal do dobrých rukou. Dny mījely, stále se děly zázraky, už po celé vesnici se rozkřiklo, že selka Karla našla kouzelnou lampu a koná s ní zázraky. O té lampě se dozvěděl lakomý kníže Bonifác, který toužil po větší moci a bohatství. V zámečku měl jen jediného sluhu, jmenoval se Hugo a také to nebyl dobrý člověk, byl stejně vypočítavý, jako kníže. Bonifác k němu přišel a pověděl mu: „Hugo, co by jsi řekl tomu, kdybychom té selce tuhle lampu ukradli. Budeme nejbohatší a nejmocnější na světě. Co ty na to?“ „No, odvětil sluha Hugo, : špatný nápad to není, ale musíme si dávat pozor, aby to ta hloupá selka neprokoukla.“ „Neboj se, Hugo, ujistil jej kníže Bonifác, : zítra v noci přijdeme k její chatrči, vpálíme dovnitř, selku svážeme i její děti a lampa je naše!“ Oba se začali smát, těšili se, jak ukradnou kouzelnou lampu.

Blížilo se k večeru, selka ukryla kouzelnou lampu, postarala se o své děti a konečně se posadila na židli, aby si odpočinula. Stařenka se na ní podívala a promluvila: „Mám v sobě nějaké divné tušení.“ „Jaké?“ Ptala se jí selka Karla. „Něco mi našeptává, abys tu kouzelnou lampu ukryla na bezpečné místo.“ „Ale jdi! Na půdě bude v bezpečí, nic se té lampě nemůže stát. Dveře jsou zavřené a zamčené, co se může stát?“ „Karlo, promluvila stařenka, : ten kníže Bonifác je lakomý a zlý člověk a něco mi říká, že bude chtít získat kouzelnou lampu. Použije všechny prostředky, aby jí získal.“ Selka na ní pohlédla, ale nepochybovala o stařence. Vždycky dala na rady stařenky, stále myslela na její slova, pomyslíla si: „Tu kouzelnou lampu si schovám pod polštář. Bude na bezpečném místě.“ Blížilo se k půlnoci, všichni spali a krajinou kráčeli dva muži, byl to kníže Bonifác se svým sluhou Hugem a namířili si to rovnou k selčině chatrči. „Jak se tam chcete dostat, pane kníže?“ Ptal se jej sluha Hugo. „Já budu stát venku a ty otevřeš dveře, prohlédáš celou světnici, najdeš lampu, vezmeš jí a pak rychle pryč!“ To se sluhovi Hugovi nelíbilo, ohradil se: „To mám prohlédávat celou chatrči?“ „Jistě, přikývl kníže, : jak najdeš lampu, doneseš mi jí a bohatě tě za to odměním.“ To už se sluhovi zalíbilo, ihned se dal do práce. Snažil se odemknout dveře, ale nešlo mu to, tak se rozhodl jít jinou cestou a tou cestou byl komín. Vrátil se ke knížeti a promluvil: „Dveře nejdu odemknout, tak tam vlezu komínem, najdu tu lampu a vezmu jí.“

„Dobře, přikývl kníže Bonifác, : vlez komínem a já tě tady počkám. Jak jí vezmeš, ihned se vracíme k zámku, lampa je naše a se selkou zatočím.“ Sluha Hugo jen přikývl, vylezl na střechu a snažil se vlézt do komína, ale zjistil, že komín je pro něho moc úzký. Snažil se do něho dostat. Kníže byl nervózní a přeshlapoval. Před

knížetem se objevil malý červený čertík, uklonil se a pravil: „Chceš získat tu kouzelnou lampu, že? Kašli na ní, mám pro tebe něco lepšího.“ Kníže se jej polekal, ale našel odvalu a ptal se: „Co máš pro mne lepšího?“ Čertík se usmál a odvětil: „Malinký bubínek. Ten dokáže mnoho věcí, než kouzelná lampu.“ „K čemu je?“ „Když zabubnuješ, odpoví ti malý čertík, : objeví se velice silné vojsko a tu kouzelnou lampu selce jednoduše sebere. Díky bubínku budeš mít silné a neporazitelné vojsko a dokonce získáš i tu kouzelnou lampu.“ „A co za tohle budeš mít?“ Ptal se nejistě kníže Bonifác. „Nic nechci, jenom ti dám jednu listinu a ty se svou krví podepíšeš. Nic více. To je vše.“ Kníže se v duchu zaradoval a poymyslil si: „No, to by šlo. Budu nejsilnější kníže v této zemi a dokonce mi případně i kouzelná lampu. O tu selku se pak postarám. Zbavím se jí.“ Přišel k sobě a poručil: „Listinu sem!“ „Jistě, pane kníže, pichni se do prstu a podepíš se na tu listinu svou krví.“ Kníže nemeškal, píchnul se do prstu a podepsal se. Červený čertík se usmál a pověděl: „Tak a bubínek je tvůj. Povolj svého sluhu Huga a vrať se zpátky do svého zámku. Už asi víš, co máš dělat, že?“ „Jistě. A děkuji.“ Usmál se kníže. „Ne, já děkuji a ať ti bubínek dobře slouží.“ Usmál se a zmizel.

Sluha Hugo se vrátil ke knížeti, dal hlavu dolů a provinile pověděl: „Pane kníže, nemohu vlézt do komína. Komín je moc úzký. To nejde.“ „Nevadí, usmál se, : mám něco lepšího. Pokud se to povede, odměním tě. Jde se zpátky do zámku.“ Oba pak později mířili do zámku a ulehli ke spánku. Byla ještě noc a u selky se objevil malý andělíček, probudil jí a varoval jí: „Selko Karlo, chci tě varovat.“ „Před čím?“ Ptala se. „Kníže Bonifác ti chtěl ukrást kouzelnou lampu, poslal svého sluhu, aby krádež vykonal, ale nevlezl do komína, protože komín je moc úzký. Před knížetem Bonifácem se objevil čert a upsal se mu. Daruji ti kouzelnou harfíčku, pokud budeš v nebezpečí, brkni na ní. O ostatní se už musíš poradit sama.“ Zmizel. Selka si dala harfíčku pod polštář a usnula. Celá noc již byla klidná a nic se nedělo.

Ráno kníže vstal, nechal si přichystat svou bohatou a oblíbenou snídani a při jídle se díval jen na ten červený bubínek. Sluha již byl také na nohou, přišel k němu a ptal se: „Co hodláte udělat, pane kníže?“ „Ty si jen sedni a odpočívej. Pak půjdeme spolu na nádvoří a něco ti ukážu.“ „Jistě.“ Přikývl sluha Hugo. Po jídle se kníže protáhl a kráčel se svým sluhou na nádvoří. Bouchnul paličkou do bubínku a na nádvoří se objevilo silné početné vojsko. „Hm, pomyslíš si, : čertík nelhal a měl pravdu. Kouzelná lampu bude moje.“ Přišel k sobě a rozkázal vojsku: „Vojáci, máte za úkol zajmout selku Karlu i její děti a zmocnit se té kouzelné lampy! Bez ní se mi nevracejte! Odchod!“ Vojáci jen přikývli a dali se na cestu, byly po zuby ozbrojeny. Ani je nikdo nemusel navigovat, jakoby věděli, kde selka Karla bydlí. Kníže Bonifác se o svou duši nebál, jeho ctužádost byla velmi silná, těšil se, kdy dostane kouzelnou lampu. Vojáci jej poslechli a táhli za selkou. Selka Karla se podívala z okna a zhykla hrůzou, před jejím domem se objevilo velice silné vojsko a generál, který jej vedl, zvolal: „Selko Karlo, okamžitě nám vydej tu kouzelnou lampu!“ „Ne!“ Ozvala se, sáhla po lampě, pohladila jí a z ní vylezl Jin. „Jaké máš přání, má paní?“ „Jine, mám strach, svěřila se, : jsou tady vojáci a chtějí kouzelnou lampu. Chtějí se tě zmocnit.“ „Klid, má paní, ochráním vás. Buďte v klidu.“ Generál poručil vojákům, aby vyrazili dveře a selku svázali a aby se zmocnili té kouzelné lampy. V tom vojáci byli překvapeni, místo jednoho Jina se objevili čtyři Jinové a pustili se do opravdového boje, vojáci dostávali výprask za výpraskem. Vojsko se rychle vzdalo a utíkalo k zámku knížete Bonifáce. Generál byl v šoku a rychle zvolal: „Prýýý!“ Vojsko upalovalo těsně za ním. „Děkuji

ti, Jine, ochránil jsi mne.“ Poděkovala mu selka. „Rádo se stalo, má paní. Já jsem ve vašich a dobrých rukou.“ Uklonil se a schoval se do lampy.

Generál se vrátil ke knížeti, uklonil se a oznámil: „Pane kníže, lampu nemáme a v souboji jsme prohráli. Z jednoho Jina byli najednou čtyři a porazili nás.“ „Dobrá, přikývl kníže Bonifác, : něco vymyslím!“ Generál se jen uklonil a se svým vojskem zmizel. Později kníže třískal se vším, co mu přišlo do ruky, zuřil a nadával: „Prý nepřemožitelné vojsko! Vojáci jsou slabí. Zkusím pak přivolat dračího muže a ten s Jinem zúčtuje! Ale nejdříve vojsko se pokusí dvakrát zmocnit se té lampy a pak přijde na řadu dračí muž!“ A tak se stalo, generál se svým vojskem dvakrát prohrál a už se bál se postavit proti Jinovi a už odmítl bojovat. Chtěl se pomstít selce za tři porážky a už plánoval pomstu. Rozhodl se, že se za selkou sám vydá. Pokud mu nedá kouzelnou lampu, zavolá dračího muže a selku nechá spálit. Sluha Hugo už měl strach, raději si sbalil své věci, opustil zámek a kráčel si hledat službu jinde. „On mne opustil, divil se kníže, : ale co, tak at' si jde! Je to zbabělec!“ A sám se vydal za selkou. Dorazil k jejímu domu a ozval se: „Selko Karlo, vydej mi tu kouzelnou lampu! Pokud mi jí nedáš, přijdeš o Jina a o život!“ Selka vyšla ze svého domu, uklonila se a promluvila: „Pane kníže Bonifáci, pojďme si o tom promluvit. Musíme si v klidu promluvit, než bude pozdě.“ „Co?! Ty mi vyhrožuješ?! Jsi obyčejná žebráčka o žebrácké holi, která pracovala na mém poli! Vydej mi tu lampu!“ „Ne!“ Odvětila sebestiše. Kníže Bonifác uchoopil paličku a bouchnul s ní do červeného bubínku, v tom se objevil dračí muž, byl opravdu hrozný. „Spal jí a dej mi tu kouzelnou lampu!“ Poručil mu kníže Bonifác. Jen přikývl. Selka pohládla lampu, z ní vyšel Jin, pohlédl na dračího muže, už tušil, že s ním bude zle, bál se, že se lampa dostane do špatných a zlých rukou. Selka nemeškala, odkráčela pro harfíčku a rychle na ní brnkla. V tom se objevil veliký anděl, pohlédl na dračího muže a ozval se: „Jdi tam, odkud jsi přišel a nebude ti ublíženo.“ Dračí muž jen přikývl, podíval se na knížete Bonifáce, zavrčel a zmizel. Anděl pohlédl na knížete Bonifáce a promluvil: „Kníže Bonifáci, jsi velice zlý, pomstychtivý a krutý! Tvůj trest nadešel!“ „Ty mi vyhrožuješ, zlobil se kníže, : jsem kníže Bonifác, tohle je mé panství! Ty tady nemáš co pohledávat! Vypadni!“ Anděl se usmál a pověděl: „Ty ke mne nepatříš, ty patříš silám pekelným!“ Kníže Bonifác uchoopil červený buben, zařval a propadl se do země, byl pryč, nadobro. „Kam zmizel?“ Ptala se selka Karla anděla. „Kníže Bonifác se upsal samotnému čertu. Ten už dá pokoj. A sluha Hugo je také zlý, ale najde službu u dobrých lidí a napraví se. Selko, dej mi tu harfíčku a kouzelnou lampu. Do světa lidí nepatří. Pokud tyto věci budou vlastnit lidé, zde bude jen zloba a nenávisť. Dej mi tu harfíčku i tu kouzelnou lampu.“ Selka jej poslechla a beze slova mu dala tyto věci. „Jsi hodná a spravedlivá. Za to, že jsi mne poslechla, tak se ti bude dařit. Sbohem.“ Uklonil se a zmizel. A skutečně, selce Karle se začínalo dařit i bez kouzelné lampy. Objala své děti, stařenku a s radostí kráčela do svého domu. Lidé jí měli rádi a pomáhali jí. Kdo ví, třeba ještě někde žije a je šťastná...

2. Pohádka – Jak se tygr Felix naučil lovit...

Tygrík jménem Felix byl strašně hravý, neuměl lovit, radoval se z každé maličké věci a byl moc zvědavý. Byl moc neposedný a o vše se zajímal. Jednoho dne se procházel celým pralesem, zpíval si a všude nahlížel. Kolem něho se procházel jeho otec, jmenoval se John a pravil: „Tak synu, je nejvyšší čas, abys se naučil lovit. Zítřka v noci vstáváme a půjdeme na kance.“ „Ale tati, ozval se Felix, : já jsem ještě malý a nemám tak silné drápy jako ty a hrozně se bojím.“ „Felixi, podotkl jeho otec, : správný tygr se nesmí ničeho bát. Kanec není člověk, ale člověka se boj, ten ti může ublížit. Ničeho se neboj. Zítřka vstáváme na noční lov a něco ti předvedu. Vysvětlím ti, co musíš při lovu dělat.“ Felix jen přikývnul a směle kráčel za svým otcem. V tom je přepadla velká hyena, chtěla ulovit Felixe, ale John se přímo postavil před ní a zahrozil: „Jen se opovaž a zle s tebou bude! Vypadni!“ Hyena měla z velkého tygra strach, zakvíčela a rychle se dala na útěk. „Vidíš, usmál se John, : i tygr se může ocitnout v nebezpečí, ale správný tygr se nesmí ničeho bát, musí být odvážný a silný. Pak se tě všichni budou bát. Když silně zařveš, tím dáváš najevo svou sílu a odvahou. Hyena už moc dobře ví, že si s tebou sílu měřit nemůže.“ „Tati, jak to, že toho tolik víš?“ Ptal se jej malý Felix. „To víš, synku, dospělý tygr už ví toho mnoho. Co je pro něho nebezpečné a na co si má dávat pozor. Příroda je pes, ale zase na druhou stranu moc dobře ví, co dělá. V přírodě není nic zadarmo a my se musíme přírodě podřídit. Příroda bere i zároveň dává. Tohle je náš úděl.“ Oba se pak vrátili domů a jeho matka se jej zeptala: „Tak co, Felixi, už umíš lovit?“ „Ještě ne, mami, ale zítra večer mne táta bere na lov a ukáže mi, jak on loví. Podle něho se pak budu učit, mami.“ „Tak to je moc dobře, Felixi, tohle totiž budeš k životu potřebovat. Teď se jdi najíst a pak si můžeš jít hrát.“ „Ano, mami.“ Přikývl a utíkal ke svému pelechu, tam měl připravené maso a nějakou kost na hraní. Otec John přišel ke své tygřici a promluvil: „S Felixem to bude hodně těžké. Je moc hravý a zvědavý. Obávám se, že to nebude s ním jednoduché.“ „Neboj se, Johne, Felix do toho přijde. To chce čas. Někomu to trvá dlouho, než se naučí. Pomalí tygři bývají v lovech horší, ale jak vyrostou, budou z nich ti nejlepší lovci. Bývá to tak.“ „Kéž by jsi měla pravdu.“ Usmál se John a lehl si. Den utekl jako voda, dnešek utekl a nastal zítřek, byla už noc. Otec John probudil svého syna Felixe a prohodil: „Tak synku, připrav se, jdeme na noční lov.“ Felix se probral ze spánku, opláchl se, najedl se a už vyrazil za svým otcem. Jeho otec kráčel rychlejším krokem, za to Felix s pomalým a vypadalo to, že se bál tmy. Díval se okolo sebe a pomyslí si: „Co když žije tady nějaký bubák? Vybařne na mne, já uteču a zabloudím.“ Bál se každého lístečku, který se pohnul.

„Synu, okřikl jej otec John, : správný tygr se ničeho nebojí a jde si pro kořist. To jini se tygra bojí. Když se nenaučíš lovit, zemřeš hladu.“ „To já jsem nevěděl, tati, že zemřu hladu.“ Řekl provnilé Felix. „Samozřejmě, přikývl John, : potrava nebo kořist ti nepřijde sama, ty jí musíš ulovit. Tohle je úděl tygra i ostatních šelem.“ Společně pak kráčeli na jednu louku, všude byla tma a najednou Felix zahlédl něco velkého a černého, začínal se bát. Tygr John se podíval a pravil Felixovi: „Schovej se za strom, je tady panter a vyženu ho. Tady už lovíme my, ne on.“ Černý panter se na něho

podíval a ohradil se: „Já tady byl první, tygře, takže vypadni, nebo s tebou zatočím!“ „Vážně, usmál se tygr John, : tak na to jsem opravdu zvědavý.“ Propukla mezi nimi rvačka, Felix byl schovaný za stromem a klepal se strachy. Černý panter v boji prohrál, ustoupil a zahrozil: „Měl jsi štěstí, tygře, ale podruhé tě porazím já!“ „Upaluj a už se nevracej!“ Černý panter se dal na útěk, při útěku jen krel a nadával. „Vidíš, usmál se otec na Felixe, : klidně už můžeš vylézt a alespoň vidíš, že tygr si musí poradit se vším. I vyhnat nepřítel. Tohle si zapamatuj, Felixi.“ „Ano, tati, budu na to pamatovat.“

Společně pak kráčeli dále a tygr John zahlédl menšího kance a zvolal: „Felixi, kanec! Jdi na něj!“ „Ale tati, bál se Felix, : on má veliké kly a já mám malé zuby a drápy a je větší, než já.“ „To nevádí, synu, usmál se, : za pokus to stojí. Jen jdi na něj!“ Malý Felix jej poslechl, rozběhl se ke kanci s velikým řevem, aby v kanci vzbudil strach a hrůzu, ale kanec se jej nebál a rychle uhnul, začínal malinkého Felixe honit. Dohonil jej a dostal pořádný výprask. Felix se rozplakal a s pláčem se vracel ke svému otci. Kanec se jen usmál a odešel. „Tati, on mne zbil.“ Stěžoval si. „Klid, usmál se na něho John, : to se ti stane ještě několikrát. Ale slibuji, že se to jednou otočí. Jdeme domů.“ „Počínal jsem si dobře?“ Ptal se jej s pláčem. „Ano, velice dobře, Felixi. Jsi ještě malý, ale ukázal jsi svou odvahu. Jdeme domů se vyspat a zítra opět vyrazíme na lov.“ Malý Felix souhlasil a s pláčem mířil ke svému domovu. Nastalo ráno a ostatní tygřici se smáli malému Felixovi, že dostal výprask od kance. „Já jsem ještě malý, bránil se, : tak se mi nesmějte! Ale jednou se mi to podaří a budu vynikající lovec!“ „No jo, no!“ Smáli se ostatní tygřici. Otec John mu donesl maso a pověděl: „Najez se a pak jdi spát. V noci opět vyrazíme na lov, tak se dokonale na to připrav.“ „Tati, plakal Felix, : já se bojím, že dostanu další výprask.“ „Neboj se, pro jistotu tam budu s tebou. Kance vynecháme a půjdeme na antilopy. Ukážu ti, jak se taková antilopa loví.“ „Dobře, tati.“ Usmál se Felix, najedl se a šel si lehnout. Když už byl večer, společně vyrazili na noční lov, otec John jej vedl na velikou louku a tam už zahlédli antilopy. „Tak, řekl, : tam jsou antilopy, vyber si tu nejmenší a nejslabší a sleduj jí. Musíš ale chodit potichu, jinak tě uslyší a utečou.“ „Jasně, tati.“ Přikývl Felix. S pomalými a tichými kroky se blížil k nejmenší antilopě a sledoval jí. Pomaličku našlapoval, přiblížil se k ní a vyrazil. A opravdu, podařilo se mu antilopu jednu chytit, podíval se na svého otce a zvolal: „Mám jí!“ Ale nepatrně jí pustil a malinká antilopa už byla pryč. To Felixe velice mrzelo. „Felixi, napomenul jej otec John, : tvůj lov byl správný, ale musíš se soustředit na to, abys tu antilopu nepustil, jinak ti uteče.“ Felix si rychle uvědomil, že udělal chybu a v duchu si pomyslíl: „Jenom jsem chtěl, aby to táta viděl, co jsem ulovil.“ Přišel k sobě, dodával si odvahy a spatřil kance. „Jdu na něj!“ Ozval se a řtil se přímo na velikého kance, ale opět dostal od něho veliký výprask. S pláčem se vracel ke svému otci. „Co tě to napadlo, Felixi?“ Ptal se. „Ale, myslel jsem, že když jsem ulovil malou antilopu, tak si troufnu i na kance. Čtěl jsem ze sebe udělat hrdinu.“ „To až budeš větší, tak si troufeš na kance. Pojď, ulovím jednu antilopu a jdeme domů.“ Felix souhlasil. Otec John ulovil jednu dospělou antilopu a vítězoslavně s Felixem krácel domů. Když byl další den, Felix byl už najezený a nechtělo se mu jít na lov. Měl k tomu důvod. Venku byla veliká bouřka a hustě pršelo. „Felixi, najez se a pak půjdeme opět na lov. Ukážu ti, jak já ulovím velikého kance.“ „Tati, pověděl Felix, : venku prší a je bouřka. Nešlo by to na jindy?“ „Ne, nešlo, Felixi. Dospělý tygr se nebojí deště a ani bouřky. Když máš hlad, musíš si něco ulovit. Potrava ti nepřijde sama k tobě. Jak budeš veliký, také budeš mít rodinu a starat se o potravu.“ „Felix jen přikývnul a krácel se svým otcem